

Arrest

nr. 104 830 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. Toen u 15 à 16 jaar was, volgde u Koranlessen in de moskee. Toen u daar een maand les volgde, kwam de taliban langs in de moskee om de jihad te prediken. Toen u hierover twee weken later aan uw vader vertelde, besloot hij dat u naar Pakistan moest vertrekken om daar te gaan werken. U verliet Afghanistan en trok naar Pakistan toen u ongeveer 17 jaar was. In Pakistan vond u werk in een winkel die dichtbij een checkpoint van de politie lag. Toen u daar ongeveer 5 maand werkte, werd u benaderd door leden van Lashkar-e Islam die van u eisten dat u voor hen spioneerde. Tweeënhalf jaar hebt u voor Lashkar-e Islam als spion gewerkt, tot er een aanslag op een olietanker plaatsvond waarbij een onschuldige winkelier het leven liet. U besloot te stoppen met uw spionagewerk. Ongeveer anderhalve maand na de aanslag verliet u Pakistan omdat u bang was voor represailles van Lashkar-e Islam en omdat u bang was voor de Pakistaanse politie, die, naar u vernomen had, naar u op zoek was. Na drie jaar in Pakistan te hebben

gewoond en gewerkt keerde u terug naar Afghanistan, waar u nog een maand ondergedoken bij uw ouders leefde alvorens het land te ontvluchten, ergens in oktober 2011. U was acht maanden onderweg en kwam in België aan op 21.06.2012. 's Anderendaags vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara; twee taskara's van uw vader; een dreigbrief van Lashkar-e Islam.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u door Lashkar-e Islam en de Pakistaanse politie vervolgd werd. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 45/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen bevatten een paar belangrijke tegenstrijdigheden, die de aannemelijkheid van uw verhaal onderuit halen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw leeftijd. Zo beweert u tijdens het gehoor 22 of 23 jaar oud te zijn (CGVS, p. 4) en hebt u bij DVZ verklaard in het jaar 1990 geboren te zijn (zie verklaring DVZ p. 1). Toch stelt u dat uw vader als moedjahedienstrijder tegen de Russen streed toen u 4 à 7 jaar oud was (CGVS, p. 7 en 18). Dit is echter onmogelijk aangezien de Sovjetroepen zich in 1989, een jaar voor u beweert geboren te zijn, teruggetrokken hadden uit Afghanistan. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u uw exacte geboortedatum niet weet (CGVS, p. 18). Deze verklaring is echter niet bevredigend aangezien u tijdens het interview vrij concrete algemene tijds- en leeftijdsaanwijzingen gebruikt en verwacht mag worden dat u misschien niet precies, maar toch ongeveer weet hoe oud u bent. U bent zeer concreet wanneer u zegt dat u op uw 15 of 16 jaar gedurende anderhalve maand Koranlessen volgde en dat u vervolgens drie jaar in Pakistan doorbracht. Na die drie jaar keerde u nog voor één maand terug naar Afghanistan alvorens uw acht maanden durende vlucht aan te vangen om uiteindelijk eind juni 2011 in België aan te komen. Gesteld dat u inderdaad vier jaar oud was in 1989, dan kan dit niet gerijmd worden met bovenstaande verklaringen. Ofwel was u dan minstens vier jaar ouder op het moment dat u in Afghanistan geconfronteerd werd met de taliban, ofwel vond die confrontatie minstens vier jaar vroeger plaats. Dat u minstens vier jaar ouder, dus minstens 19 à 20 jaar, was op het moment van uw koranlessen kan niet gerijmd worden met uw verklaringen omtrent uw jeugdige leeftijd op het moment van dit onderricht. Zo stelt u dat u en uw groep heel emotioneel reageerden op de preken van de taliban omdat uw hersenen nog niet helemaal ontwikkeld waren en zegt u dat uw vader u eerst naar deze lessen stuurde omdat elke jongen wordt weggestuurd om de Koran te leren en wou hij daarna dat u stopte met uw lessen omdat hij wist dat ze kinderen misbruiken om hun doelen te bereiken (CGVS, p. 6 en 13). Door op die manier naar uzelf en uw situatie toen te verwijzen, blijkt dat u op het moment dat u met de taliban in contact kwam in Afghanistan niet 19, 20 of zelfs ouder kon zijn geweest. Wanneer, in het andere geval, aangenomen wordt dat uw ontmoeting met de taliban vier jaar eerder plaats vond, dan bevat uw asielaanvraag een lacune van vier jaar die aan de hand van uw asielaanvraag niet kan worden verklaard. Een tweede tegenstrijdigheid wat betreft het tijdskader waarin de door u aangehaalde gebeurtenissen zich afspelen, wordt opgemerkt wanneer u eerst bij DVZ beweert dat u gedurende het regime van de taliban in Pakistan en voor en na dit regime in Afghanistan verbleef (DVZ, p. 1), maar bij het CGVS verklaart u dat Hamid Karzai aan de macht was toen u in Pakistan woonde en u naar Pakistan trok tijdens het Karzairegime (CGVS, p. 15 en 16). Bijgevolg verbleef u er volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal enkel na het talibanregime in Pakistan verbleef. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, moet u een verklaring schuldig blijven (CGVS, p. 16). Hoe dan ook mag, gezien uw vlotte gebruik van tijds- en leeftijdsaanwijzingen gedurende het interview, aangenomen worden dat u een goed begrip van tijd en leeftijd hebt en dat deze tegenstrijdigheden er dus op wijzen dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd. Naast deze tegenstrijdigheden zijn uw verklaringen met betrekking tot de motieven van uw eerste vlucht uit Afghanistan onwaarschijnlijk. Zo stelt u dat de hoofdrede waarom u naar Pakistan bent gevlucht uw problemen met de taliban waren (CGVS, p. 15). Toch verklaart u dat de taliban u in Afghanistan niet bedreigde. Uw problemen met de taliban beperkten zich tot een periode van twee weken toen u 15, 16 jaar was, tijdens dewelke de taliban u in groep met preken trachtte te overtuigen om de jihad te vervoegen. De beslissing om uw land voor Pakistan te verlaten omwille van uw problemen met de taliban lijkt dan ook zeer verregaand. Het vermoeden dat de door u aangehaalde problemen met de taliban niet het hoofdmotief was van uw vlucht wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat u tijdens het gehoor meermaals aangaf naar Pakistan te zijn getrokken om er te gaan werken (CGVS, p. 3 en 15). Verder blijken ook uw beweringen over uw samenwerking met Lashkar-e Islam niet overtuigend. Zo blijkt uw kennis van uw belagers in Afghanistan beperkt te zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het onderscheid tussen de taliban en Lashkar-e Islam niet kent. Zo gaf u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat u in Pakistan werd benaderd door

Lashkar-e Islam om met hen mee te werken (CGVS, p.8). Later tijdens het gehoor stelde u echter dat u in Pakistan door de taliban werd ingezet als spion (CGVS, p.16). Toen u met deze afwijkende verklaringen werd geconfronteerd beweerde u dat Lashkar-e Islam een militante groep is met Mangal Bagh aan het hoofd. Zij zouden hetzelfde zijn als de taliban (CGVS, p.16). Uit informatie van de Commissaris-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat Tashkar-e Islam en de taliban twee te onderscheiden groeperingen zijn ook al zijn hun onderlinge relaties niet steeds duidelijk. Redelijkerwijze kan van u worden verwacht dat kan aangeven voor welke organisatie u precies spioneerde in Pakistan. Ook over de aard van de informatie die u moest doorspelen aan Lashkar-e Islam komen uw verklaringen bij de DVZ niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u immers dat u moest spioneren om te kijken of er wapens of verboden middelen werden binnengebracht (zie vragenlijst DVZ p. 3). Bij het CGVS verklaart u dan weer dat u info doorspeelde over tankers en konvoien en politieaanwezigheid. Informatie die de Lashkar-e Islam gebruikte om aanvallen op te zetten (CGVS, p.17). Betreffende uw problemen met de Pakistaanse politie dient opgemerkt te worden dat gedurende de drie jaar die u in Pakistan doorbracht, waarvan tweeënhalf jaar als spion, u geen enkele keer problemen hebt gekend met de politie. Ook na het incident met de olietanker heeft de politie, waarvan u nochtans zelf stelt dat ze u in de gaten hield, u nooit persoonlijk benaderd (CGVS, p. 15 en 18). U hoorde via uw collega en huisgenoot dat de politie naar u zocht. Over de reden waarom de politie u zocht twijfelt u. Zo zegt u dat er vreemde mannen met baarden en lang haar naar uw winkel kwamen en dat ze u misschien daarom wilden onderzoeken of dat ze misschien informatie kregen doorspeeld. Eerder in het interview had u al gesteld dat de politie na het incident met de tanker mensen ondervroeg en dat u daarom bent gevlucht. Dat de politie overgaat tot ondervragingen na een dergelijk dodelijk incident dichtbij de winkel waar u werkte, is niet meer dan normaal te noemen. Uit het feit dat men ook u wenste te ondervragen kan dan ook geenszins zomaar worden afgeleid dat men u verdacht van betrokkenheid bij de aanslag. Het is dan ook uiterst merkwaardig dat dit u er zou hebben toe aangezet om terug te keren naar uw geboorteregio die u eerder uit vrees voor de taliban zou hebben verlaten. Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkele geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uw taskara en de taskara's van uw vader bevatten informatie die geen verband houdt met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Betreffende de dreigbrief van Lashkar-e Islam dient gesteld dat documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Acheen van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijken, naast uw vermeende problemen met de taliban, geen elementen die een verblijf in Jalalabad onmogelijk zouden maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de taliban en Lashkar-e Islam, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. Te meer aangezien u al een hoge graad van zelfstandigheid hebt getoond door uw land tot twee maal toe alleen te ontvluchten en u gedurende drie jaar in Pakistan hebt gewoond en gewerkt. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de

opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 52, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn of dat de mogelijke tegenstrijdigheden op zijn minst de kern van zijn asielaanvraag raken.

Verzoeker wijst erop dat het document *“Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielaanvragers – Regio’s Subsidiaire Bescherming”* van september 2010 een lijst bevat van provincies waarvoor de mogelijkheid bestaat tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de provincie Nangarhar in deze lijst is opgenomen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanvraag.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker beweerde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal immers dat hij 22 of 23 jaar oud was en bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in het jaar 1990 is geboren. Anderzijds verklaarde hij dat zijn vader als moedjahedienstrijder tegen de Russen streed toen hij vier tot zeven jaar oud was. Dit is echter onmogelijk aangezien de Sovjettroepen zich in 1989, een jaar voor verzoeker beweert geboren te zijn, teruggetrokken hadden uit Afghanistan. Verder beweerde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gedurende het talibanbewind in Pakistan verbleef en voor en na dit bewind in Afghanistan. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter dat Hamid Karzai aan de

macht was toen hij in Pakistan woonde. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen. Aangezien immers aan het tijdskader dat verzoeker geeft geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker ook de gebeurtenissen zelf niet aannemelijk.

Waar verzoeker betwist als zou hij naar Pakistan zijn gevlucht omwille van economische redenen en aangeeft dat de problemen met de Taliban de hoofdrede was waarom hij naar Pakistan is gevlucht (gehoorverslag, 15) wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoekers beslissing om Afghanistan te verlaten zeer verregaand lijkt nu verzoeker zelf verklaarde dat de Taliban hem in Afghanistan niet bedreigde en de problemen met de Taliban zich beperkten tot een periode van twee weken, toen verzoeker 15 à 16 jaar zou zijn geweest. De Taliban trachtte in die periode verzoeker in groep met preken te overtuigen om de jihad te vervoegen. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker melding gemaakt van een individuele bedreiging naar hem persoonlijk toe. Het vermoeden dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de Taliban niet het hoofdmotief was van verzoekers vlucht wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker tijdens het gehoor meermaals aangaf naar Pakistan te zijn getrokken om er te gaan werken (gehoorverslag, 3 en 15).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvragen maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet beweert dat hij minderjarig is. Verzoeker moet bijgevolg dus als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in Jalalabad op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert is de *subject related briefing* van het CGVS "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012. Deze informatie is veel recenter dan de beleidsnota van het CGVS van september 2010 waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst. Verzoeker weerlegt de informatie in de *subject related briefing* van 23 oktober 2012 niet.

De door verzoeker bijgebrachte stukken, een artikel over Lashkar-e-Islami en de beleidsnota van het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft

een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER